

Bỉ Ngạn Đào Hồng

Contents

Bỉ Ngạn Đào Hồng	1
1. Chương 1: Hoa Đào Nơi Vong Xuyên	1
2. Chương 2: Tỉnh Thì Giao Hoan Say Thì Tán	3
3. Chương 3: Duyên Khởi Hoa Đào Tuyết	6
4. Chương 4: Bắt Đầu Thêu Hoa Không Tự Nào	9
5. Chương 5: Quảng Hàn Nhuộm Tang Thương	13
6. Chương 6: Lòng Ta Ta Nhớ	17
7. Chương 7: Hóa Làm Đất Xuân, Xuân Không Về	21
8. Chương 8: Phiên Ngoại	22

Bỉ Ngạn Đào Hồng

Giới thiệu

Editor:LinhThể loại: Đàm mỹ, đoản văn, BE, ngượcLời đề: Người đời thường nói hoa đào đẹp nhất c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-ngan-dao-hong>

1. Chương 1: Hoa Đào Nơi Vong Xuyên

Đêm ba mươi tết, Yểu ngủ rồi. Không nghe thấy tiếng pháo huyên náo ngoài cửa, cũng không nghe thấy tiếng khóc thê lương của mẫu thân, Yểu chỉ đang không ngừng suy nghĩ, giấc ngủ này không biết bao giờ mới tỉnh lại được.

“Yểu... Yểu nhi...” Yểu dừng bước chân, chậm rãi nghe tiếng kêu xa lạ.

Theo từng tiếng gọi, trời đất tối tăm hỗn độn từ từ trở nên trong vắt. Thế giới vốn vô sắc vô vị bắt đầu biến thành ngũ sắc rực rỡ trong mắt Yểu. Gió dịu dàng thổi qua nhuộm xanh một mảnh thảo nguyên. Trên thảo nguyên rớt cục đã nở hoa, mềm mại muôn hình, cố gắng khơi dậy ngọn gió dịu dàng. Trong không khí

tràn ngập đủ các loại mùi, lấp kín khứu giác của Yếu. Yếu lần đầu tiên phát hiện, hóa ra cuộc sống lại có thể tốt đẹp như thế.

Cười gió đi, trong nháy mắt, trăm hoa càng thêm xinh đẹp quyến rũ. Bay qua vùng hoa, trước mắt xuất hiện một dòng lưu thủy quỳên quỳên (chảy nhỏ giọt). Yếu không thể tả được màu sắc của dòng nước kia, đó là một loại trong suốt đặc thù, ngưng tụ thành quang mang chói mắt. Một bên bờ của dòng nước có một gốc đào cô đơn mọc thẳng, nở đầy hoa đào kiêu diễm. Bờ còn lại, cũng mơ hồ có một cây đào xum xuê như thế. Nhìn nước, nhìn hoa, Yếu cảm thấy có vài phần khát nước. Vì thế nó cúi người xuống, nâng lên một vốc nước...

Nước còn chưa vào miệng, một giọng nam trong trẻo đã cắt ngang: “Không được uống nước đó!”

Bị dọa một cái, nước trong tay Yếu văng hết xuống hồ. Quay đầu nhìn lại, đã thấy một thiếu niên ước chừng mười tám mười chín tuổi đang đứng sau lưng mình. Trên gương mặt không chút huyết sắc, trong đôi mắt màu hồ lam, trên đôi môi đang mím chặt, đều tràn ngập lo lắng.

“Vì sao không thể uống?” Yếu trời sinh đã tò mò, hỏi.

“Bởi vì uống nước kia rồi sẽ không thể trở về dương gian.”

Yếu lúc này mới nhớ lại tất cả. Lương thực trong nhà đã sớm ăn hết. Vì vậy mẫu thân giết nó, nói là dùng thịt của nó để đổi lại tánh mạng của cha mẹ, bà nội và ba đệ đệ.

Sao nó có thể quên chứ? Nó không thể quên. Mẫu thân lệ rơi đầy mặt xin lỗi nó các đệ đệ đói bụng đến ngay cả giò bọ trong mao xỉ cũng lược lên ăn phụ thân bị ông chủ bắt làm cu li bà nội liều mạng dùng chút sức lực ít ỏi còn lại niệm kinh phật còn tiếng pháo trừ tịch ngoài song cửa khi lưỡi dao lạnh như băng đâm vào thân thể nữa... Những điều này nó vốn đã khắc cốt ghi tâm! Nhưng lại quên mất, đây có phải là nó đang trốn tránh không?

“Đừng khóc...” Một bàn tay lạnh như băng xoa xoa gò má Yếu, “Ta không muốn cậu khóc, cậu không nên khóc.”

Yếu ngẩng đầu, ngây ngốc nhìn đôi mắt sâu không thấy đáy của đối phương, cảm nhận được đối phương dịu dàng giúp nó lau nước mắt: “Vậy... nơi đây là đâu? Huynh là ai?”

“Nơi đây là Vong Xuyên của âm giới, ta là thần thủ hộ của Vong Xuyên, cũng tên là Vong Xuyên.”

Vong Xuyên... Không quản người là quan to quý nhân hay một kẻ bình dân không quản người tại thế hành thiện hay làm nhiều việc ác không quản người hạnh phúc hay bất hạnh. Phàm đã uống nước nơi đây thì hết thấy ân ân oán oán đều chấm dứt. Tam xích hồng trần, thất tình lục dục, uống qua nước Vong Xuyên, người liền biến thành một người cô đơn.

Cho nên nước Vong Xuyên không được uống, uống xong sẽ vô pháp quay đầu lại.

Cho nên nước Vong Xuyên nhất định phải uống, uống xong kiếp sau sẽ không còn vướng bận.

Yếu khẽ hỏi: “Huynh đã là thần Vong Xuyên, vậy vốn không nên ngăn cản tôi.”

Vong Xuyên cười không đáp. Hồi lâu, hần đi đến trước cây đào, vuốt ve thân cây phủ đầy rêu xanh, si ngốc thầm hỏi: “Yếu, nó đẹp không?”

“Đẹp.” Yếu trời sinh thuần phác thành thật trả lời, “Tôi chưa từng thấy qua hoa đào đẹp như vậy.” Yếu không hỏi Vong Xuyên vì sao biết tên nó, nó cảm thấy đây có lẽ là kiêng kỵ của hần. Mà bản thân nó có quyền gì yêu cầu đối phương trả lời thắc mắc của mình đây?

Vong Xuyên nói: “Nhưng cho dù ta chưa từng đến bờ bên kia, ta cũng biết gốc cây ở bờ bên kia nhất định đẹp hơn.”

“Vì sao?”

“Đúng nha, vì sao?...” Một hồi trầm mặc, “Có lẽ là vì tâm của cây này vẫn mãi lưu lại bên cạnh cây kia chẳng...”

“Cây cũng có tâm sao?”

“Tất cả những vật hữu tình đều có tâm, tất cả những vật hữu ái đều có tâm.”

“Tình? Ái?”

“Chính vì hữu tình hữu ái nên mới cần uống nước Vong Xuyên, mới cần chấm dứt trần duyên.”

“Tôi không rõ lắm.”

“Người không cần hiểu, chỉ cần nhớ rõ lời ta là được.” Vong Xuyên thản nhiên trả lời, “Đúng lúc ta đang rảnh... Người, người có muốn nghe một câu chuyện xưa không?”

“Chuyện gì?”

“Câu chuyện hoa đào kể cho ta.”

“Chuyện của hoa đào? Hoa đào cũng có chuyện xưa?”

“Ta nói rồi, tất cả những vật có tình và ái đều có tâm. Cho nên hoa đào cũng có chuyện xưa.”

“Được, tôi muốn nghe.” Yếu ngồi bên cạnh Vong Xuyên, “Huynh kể đi.”

“Trước khi kể, nhớ kỹ một câu của ta... Đừng dễ dàng nói tiếng yêu, sau khi yêu tâm sẽ vô lực trở về...” Vong Xuyên ngừng lại, dời tầm mắt về phía đào hồng bờ bên kia, “Ta hy vọng người có thể nhớ rõ câu chuyện của hoa đào...”

2. Chương 2: Tỉnh Thì Giao Hoan Say Thì Tán

Từ xưa thi nhân ca ngợi phong cảnh tuyệt đẹp đại để đều là “Dương xuân tam nguyệt”. Điều này mặc dù không thể nói lên khuôn sáo gì, nhưng ánh nắng long lanh nhu hòa luôn khiến người ta nẩy mầm xuân tâm.

Hương hoa phả vào mặt, trên sông một chiếc du thuyền nhàn tản trôi. Chạm vàng mạ bạc vừa nhìn đã biết là phú gia đệ tử ra ngoài dạo chơi. Cách đó không xa là một tòa đình cổ trồng hoa đào hồng yêu diễm, dưới tầng hoa vài công tử trẻ tuổi đang thính ca cơ nổi danh nhất lúc đó hiển vũ.

Khi con trai độc nhất của Lữ gia ngồi trên du thuyền tự châm tự ẩm thì đã nhìn thấy vũ tư thanh nhã của nàng từ xa. Chiếc váy màu hạt lựu đỏ rực làm nổi bật vòng eo thon đằm sau, đúng là phượng hoàng lửa muốn giương cánh trong gió xuân, giọng hát trong vắt rung động khiến hoa đào đỏ tươi yểu chuyển phiêu lạc, tựa như ảo mộng.

Mỹ nhân nhất tiểu đương nhiên khuynh thành. Nhưng nữ tử hồng y này không hề xinh đẹp, vậy mà lại làm cho hạt mầm đa tình trên thuyền vì nàng thắm thè nguyện cả đời.

Thực hiển nhiên, Lữ Hạp thấy rõ Nguyệt Lão đã buộc một sợi tơ hồng vào cổ chân của hắn.

“Nháo hồng nhất khả, ký lai thì, thường dữ yên ương vi bạn. Tam thập lục pha nhân vị đáo, thủy bội phong thường vô số. Thúy điệp xuy lương, ngọc dung tiêu tửu, canh sái cô bồ vũ. Yên nhiên điều động, lãnh hương phi thượng thì cú...” Nàng thấp giọng hát, tóc mây như gió ẩm. (Trên thuyền nghịch nước, lúc đến đây, thường cùng yên ương bầu bạn. Ba mươi sáu hồ người chưa tới, thủy bội phong thường lại vô số. Gió lạnh thổi tới lá xanh, như mặt ngọc say rượu, một cơn mưa từ bụi nấm và cô bồ rơi xuống. Xinh đẹp lay động, hương hoa bay vào câu thơ)

“... Nhật mộ, khinh cái đình đình, tình nhân bất kiến, tranh nhẩn Lăng Ba khứ? Chích khủng vũ y hàn dịch lạc, sầu nhập tây phong nam phổ. Cao liễu thù âm, lão ngư xuy lãng, lưu ngã hoa gian trụ. Điền điền đa thiếu, kỷ hồi sa tề quy lộ.” Hắn cao giọng hòa vào, đôi mắt như đầm sâu. (Hoàng hôn, sen xanh như có lộng che duyên dáng yêu kiều, tình nhân không thấy, sao nhẩn nại như Lăng Ba tiên tử? Chỉ sợ lá sen như vũ y không chịu nổi lạnh, lo âu cửa hồ phía nam đã đón gió tây. Liễu cao rủ xuống bóng râm, cá lớn khua sóng, giữ ta lại trong hoa sen. Điền điền mấy phân, có nhớ tới người bên đường về)

Bốn mắt chăm chú nhìn nhau, tình định, ái sinh.

Hoa đào tung bay như mưa...

Nàng nói nàng tên Chu Yến. Hắn nói nàng chu sắc như lửa, vũ tư như yến, hảo một Chu Yến.

Nàng nói nàng bán nghệ không bán thân. Hắn nói hắn có đủ tiền, đủ để khiến nàng cả đời ăn uống vô lo.

Nàng nói nàng sớm đã có người khác. Hắn nói hắn có thể giết chết nam nhân kia trong nháy mắt, mà thực tế hắn đã làm như vậy.

Nàng nói nàng sẽ hận hắn cả đời. Hắn nói không sao, chỉ cần có thể khóa được người nàng, hắn đã hài lòng hả dạ.

Nàng nói tâm của nàng sẽ không giao cho hắn. Hắn không nói gì...

Lúc bái thiên địa, nàng không quỳ. Hầu gái liễu mạng ấn đầu nàng, nàng giãy giụa không theo. Hắn phất tay nói thôi đi, thôi đi, quát lui mọi người. Thế là một màn hỉ sự không có quỳ lạy, không lời mai mối, không lệnh phụ mẫu được cử hành oanh oanh liệt liệt. Đã định trước là một cuộc hôn nhân bất hạnh. Lúc động phòng, nàng dùng chủy thủ để ở cổ hắn. Nàng nói với hắn, không phải người chết thì là ta vong. Hắn nhẹ nhàng vung tay đoạt được hung khí. Hắn hỏi nàng tội gì phải vậy. Nàng quật cường không thềm để ý, nặng nề cắn môi, lệ tích óng ánh lặn trong mắt nàng.

Một đêm động phòng hoa chúc không có tiếp xúc linh hồn, cay đắng.

Khi nến đỏ cháy sạch, hắn nhìn thê tử xuất thần. Hắn và nàng đều biết tương lai chỉ có vô tận đau khổ nhưng một người không thể dứt bỏ, một người không thể thoát ra đều là si nhi nơi hồng trần...

Ba năm sau, một đêm mưa to, nàng có một hài tử, là bé trai, mắt như mã não mặt như ngọc. Hắn vô cùng cưng chiều ôm đứa nhỏ, đặt tên cho nó là “Ngọc”, tự “Tử Bội”. Nàng nhìn đứa bé, lộ ra nụ cười duy nhất trong trí nhớ của hắn. Nụ cười này không có khuynh thành, không có khuynh quốc, lại cười hết tang thương cả đời nàng, cười hết si mê cả đời hắn. Nàng đang cười thì mê man, lần thứ hai tỉnh lại đã phát điên.

Năm năm tiếp theo, hắn không tái giá.

Mỗi khi đêm xuống, hắn sẽ lặng lẽ ngồi ở bên giường, si tình hát cho nàng nghe, si tình nói những lời yêu thương không dứt.

“Yến nhi, cây đào ngoài kia lại nở hoa rồi, đỏ rực như lửa.”

“Yến nhi, nàng biết không, từ khi nhìn thấy điệu múa trong mưa hoa của nàng, ta đã biết đời này chúng ta không thể xa nhau.”

“Yến nhi, những điều ta đang nói, bây giờ có thể thoải mái nói ra, nhưng trước kia lại không sao mở miệng được...”

Ngọc nhi một mình đứng ngoài cửa chỉ nghe được tiếng ghen ngào. Nó hỏi cha, vì sao mẹ không để ý tới nó. Ông nói, tâm hồn của mẹ đã đi tới một thế giới không phiền não rồi. Nó lại hỏi, có phải mẹ không cần nó không, vì sao không mang nó đi theo. Ông nói, một ngày nào đó cả nhà mình sẽ trùng phùng ở thế giới kia, sau đó sống những ngày hạnh phúc. Nó lại hỏi, nơi đó là nơi nào, khi nào thì có thể đoàn tụ cả nhà. Ông không nói. Ngây ngốc nhìn rừng hoa đào mình trồng cho nàng.

Hắn biết nàng là phượng hoàng trong lửa, trời buộc phượng hoàng chẳng khác nào phí hoài một đời nó. Nhưng thập trượng hồng trần, chân chính hiểu được có mấy người? Mà hạt mầm si tình nơi trần thế lại nhiều như vậy. Bản thân không phải chỉ vì một chữ “yêu” mà mê tâm ngã lòng sao.

“Đáp ứng với cha, vĩnh viễn không được nói yêu.” Hắn mệt mỏi nói.

“Ngọc nhi biết.” Nó ngây thơ đáp.

Vĩnh viễn không được nói yêu, yêu rồi tâm sẽ không thể trở về. Mà chữ “yêu” há có thể dễ dàng nói ra?

Đêm hôm đó, từ trong sương phòng của nàng truyền ra tiếng ca đã lâu không thấy. Ngọc âm quyến rũ như tiếng hót của chu tước tiên sơn.

Tiếp theo, một trận đại hỏa.

Hỏa diễm cực nóng là tình, cắn nuốt hết thủy hồi ức ở đông sương hỏa diễm cực nóng là sầu, vô tình thiêu cháy cây đào hồng hỏa diễm cực nóng là yêu, triền miên hôn lấy thân hình nhỏ nhắn của Chu Yến hỏa diễm cực nóng là hận, cảm phần phát ra u u tuyệt vọng.

Trải qua gột rửa của tình, sầu, yêu, hận, tiếng ca của nàng càng trở nên êm tai, những người tới cứu hỏa đều nghe đến ngân ngọc đáng người của nàng càng trở nên thanh lệ, những người xông vào cứu nàng đều nhìn đến si mê.

Nàng nhẹ nhàng nhảy múa trong ngọn lửa ngất trời, như một con phượng hoàng tắm trong lửa đỏ bay lên. Không còn vướng bận, không còn trói buộc...

Hắn lẳng lặng nhìn nàng, mỉm cười nói, nàng rốt cục được giải thoát rồi, ở bên kia nhớ phải chờ hắn còn nữa, hắn biết nàng vẫn luôn yêu hắn. Nhưng vì yêu quá sâu, yêu quá si, tâm không thể tìm được đường về.

Chỉ có Ngọc nhi, vừa gào thét khóc nháo vừa nói muốn tìm mẫu thân, nó không muốn mẫu thân chết. Nhưng không ai để ý tới nó.

Hỏa thể đột ngột bùng lên, nàng hóa thành một luồng hương hồn.

Phượng hoàng cuối cùng đã ly khai phạm trần.

...

Đau khổ đêm đó khiến cho người cha già đi rất nhiều, khiến cho đứa con trưởng thành không ít. Tâm đã mất, tình tự hủy.

Sau đó, Lữ Hạp thay đổi, trở nên càng cứng chiều nhi tử hơn, trở nên càng hà khắc với hạ nhân hơn Lữ Ngọc cũng thay đổi, trở nên thông minh nội liêm, trở nên vô dục vô tình.

Cơ nghiệp Lữ gia nhờ vậy mà hưng thịnh chưa từng có, phú khả địch quốc... Đương nhiên, tài sản này ngay cả phụ tử họ cũng không nói được là đánh đổi bằng bao nhiêu tánh mạng.

Mãi đến trận mưa to một năm kia. Ngọc ra ngoài, trên đường về bị mắc mưa trong một căn miếu đổ nát.

Trong hoảng hốt lờ lờ thì thâm của phụ thân lại vang lên.

“Con sinh ra vào một đêm mưa to.”

“Yến nhi vẫn luôn chờ cha, chờ chúng ta, cho nên chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc.”

“Đáp ứng với cha, vĩnh viễn không được nói yêu.”

Nhìn mưa bụi dày đặc mệnh mông, một cơn hoảng sợ và bi ai thành linh ập tới. Từ lúc có ký ức tới nay chưa từng rơi nước mắt, vậy mà lúc này lại hăng hái rơi xuống. Thế tới dữ dội như hồng thủy vỡ đê thế tới mãnh liệt khiến y tưởng là nước mưa từ nóc nhà bị đột. Nhưng nước này lại ấm áp, mẫn mẫn... Mưa luôn nhiều loạn tâm tư con người. Đang sợ điều gì? Đang lo điều gì? Vì sao muốn khóc? Đang chờ đợi gì? Thứ y muốn là hạnh phúc, mẫu thân vẫn đang chờ đợi y không phải sao?

Trong lúc hoảng hốt, một đôi tay dịu dàng khẽ vươn tới, lau sạch nước mắt không thể dè nén.

Ngẩng đầu, nhìn thấy một đôi con người tốt bụng ân cần. Ngũ quan anh tuấn, cộng thêm trang phục giang hồ tiêu sái.

“Chỉ là trời mưa thôi, không cần phải khóc.”

“Ta... Ta...” Tiếng nói của Ngọc tắc nghẹn. Đối diện với quan tâm của một người xa lạ, y biết mình không nên, nhưng vẫn cảm thấy có hơi quyến luyến. Mà trong lòng vừa động, nước mắt càng thêm mãnh liệt trào ra. “Ta không muốn... không muốn khóc đâu...” Có lẽ là vì người lạ nên mới có thể để lộ đau đớn của mình nên mới có thể khóc không kiêng nể gì. Bởi vì sau cơn mưa trời trong, tự nhiên sẽ ly biệt. Từ nay về sau lại là người qua đường.

“Được, được, đừng khóc. Ngoan...” Đối phương hiển nhiên có chút bối rối.

Nghe được một tiếng “ngoan” của hắn, lại còn nói bằng âm thanh bất đắc dĩ như vậy, y không khỏi nín khóc mỉm cười.

Một nụ cười của y càng khiến người này không biết làm sao cho phải. Biết nụ cười kia rõ ràng đang giấu cốt câu nói của mình, nhưng y lại cười đến thiên chân vô tà, gương mặt mang lệ đúng là thảng ba hoa lê đấm sương, hẩn nhìn đến si mê vài phần...

Mưa tí tách tí tách rơi cả một đêm.

Hẩn và y không nói gì nữa.

Khi chia tay vào lúc bình minh, Ngọc nhân mảy, cẩn thận suy nghĩ tâm sự.

Hẩn cười không hề bận tâm, ở bên tai Ngọc nói, có duyên thì sẽ gặp lại. Khi môi rời ra, vừa lúc đầu của Ngọc xoay qua bên này, trong lúc vô ý, cánh môi đụng nhau... Ngọc cảm thấy thân thể run lên, một dòng nước ấm nhất thời chảy khắp toàn thân, phần bị đóng băng trong lòng như sương tuyết đầu xuân dần tan chảy. Đồng thời, hai gò má tức thì ửng đỏ.

Nhìn lại, nụ cười của đối phương đang trở thành xấu hổ...

Không yêu? Có thể nào? Đều là phàm phu tục tử, cùng sống trong hồng trần, vậy nên có được mấy người hiểu thấu đáy đây?!

Khi duyên đến, yêu hận tự sinh.

3. Chương 3: Duyên Khởi Hoa Đào Tuyết

Lữ Ngọc cũng không nói được mình đã đối diện với tử thi đó thế nào.

Trong ngẩn ngơ, y chỉ thấy một mảnh hoa đào. Không phải màu đỏ mà là trắng tuyết đắm chìm dưới ánh trăng... Nhưng y nhớ rõ hôm đó trời mưa không dứt.

Lữ Hạp cường hiếp Tiểu Thúy, một cô gái luôn thân nhiên tươi cười. Nàng không có tư sắc, y cũng thấy vậy. Nhưng Tử Bội cảm thấy khỏe mắt của nàng cực giống mẫu thân đã mất của mình.

Khi thi thể thiếu nữ được vớt lên từ trong giếng thì đã không nhận ra nguyên hình. Thân thể phù thũng đen sạm, ươn sũng nước bùn hôi thối.

Y thờ ơ nhìn, trong con người của y cơ thể sùng vù của thiếu nữ dần trở nên mơ hồ, y nhìn thấy vũ quần hồng sắc của mẫu thân và hóa diễm xung thiên. Thành linh ngực Tử Bội bị đè ép, sau đó điên cuồng nôn mửa không thể dần được. Y không biết mình nôn cái gì, chỉ đơn thuần muốn nôn sạch khó chịu trong bụng.

Lúc ngẩng đầu, hoa đào rơi. Tuyết trắng tuyết trắng, tung bay dưới ánh trăng trong suốt...

Có thêm cảm giác của nước mưa.

“Yêu là gì?”

“Con không được yêu bất cứ ai.”

“Vậy ngài làm hết thấy là vì đâu?”

“Để cuối cùng có một ngày được gặp lại nàng. Ngày đó sẽ hạnh phúc.”

“Ngài còn nhớ bà à? Ngài còn yêu bà sao?”

“Nàng đã từng yêu ta.”

“...”

Xuyên qua màn đêm đen đặc, hình bóng loang lổ của cây đào như quỷ mị gào thét, mát lạnh như nước.

Có người nói, nhân diện bất tri hà xứ khứ, đào hoa y cựu tiếu xuân phong. (gương mặt người xưa giờ đâu biết, hoa đào như cũ cười gió xuân) Lữ Tử Bội lại cảm thấy hoa đào không cười nổi. Nó chỉ thân nhiên

nhiểm một thân thanh lệ. Chưa trải phong trần, sao lại trắng xám? Đến người chưa lão, hoa đào đã suy tàn trước.

Đã xong cuộc chuyện trò giữa y và phụ thân. Như y sở liệu, không có kết quả.

Đơn giản là tốn vài lượng bạc trắng bóng, Lữ Tử Bội đã tống cổ được lão hán khóc lóc ba ngày trước của Lữ phủ. Bởi vì trong nhà lão hán vẫn còn hai đứa con trai không tiền cưới vợ. Sự thật có khi quả thực rất tàn khốc.

Y không nói cho bất cứ ai biết, từ sau trận đại hỏa đã cướp mất mẫu thân, hoa đào trong mắt y chỉ còn lại màu trắng.

... ..

Hoàng hôn lặn về tây.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, thổi loạn mái tóc đen mềm của Lữ Tử Bội. Từng mảnh vụn kim sắc của ánh tịch dương rơi xuống thân y.

Con người từng dỗ dành y đang lẳng lặng ngồi bên cạnh. Hắn gọi là Ôn Ẩn, một cái tên âm áp lại không quá cường liệt, vừa vặn phù hợp với hắn.

Ngày ấy, Ôn Ẩn nhìn thấy một thiếu niên bị mắc mưa trong ngôi miếu đổ nát, sam tử trắng tuyết ướt mưa, khăn đội đầu thật dài, trên vạt áo còn thêu một đóa hồng đào hết sức xinh đẹp. Có một khắc, hoặc ngắn hoặc dài, Ôn Ẩn đã vô phép nhìn chăm chăm đóa hoa đào. Một màu đỏ tiên diễm lạc trên màu trắng chói mắt, như giọt máu sắp rơi xuống. Mãi đến khi Tử Bội khóc, nước mắt cùng nước mưa run rẩy chảy xuống từ bả vai tinh tế, hắn mới chú ý đến đôi mắt sáng như hàn tinh. Vậy nên Ôn Ẩn gạt đi nước mắt của y, hắn chỉ đơn thuần muốn gạt đi vẻ thê lương không thuộc về tuổi đó. Nhưng kết quả thì sao? Khi nước mắt đã cạn, hắn chỉ có thể nhìn thấy một gốc hoa đào trắng xám từ trong mắt y. Tên của hoa đào, là đau.

Ôn Ẩn không phải người yêu hoa. Nhưng lại muốn hiểu mê hoặc của đào hoa. Hắn là một người mâu thuẫn.

Hắn bỗng nhiên nghĩ, giả như liệt hỏa có thể thiêu hủy hoa đào thành từng mảnh, vậy chung quy có một ngày dư quang của hoàng hôn sẽ nhuộm đỏ màu trắng vô biên này chăng... Vì vậy hắn rất cẩn thận nói rằng, có duyên thì sẽ gặp lại.

Duyên? Ôn Ẩn vốn không tin thứ đó. Nhưng vào sáng hôm đó, khi hắn nói ra miệng lại mang theo sự khẳng định chưa từng có.

Sáu tháng sau, như một kỳ tích, hắn được chủ nhân phái làm cận vệ của Lữ Ngọc. Duyên, thứ này kỳ lạ đến hắn cũng không khỏi cảm thán.

Hắn cũng không thể quên, đêm đầu tiên khi vào ở Lữ phủ. Lữ Ngọc đã đến tìm hắn. Nhìn không rõ biểu tình, y đứng dựa theo gió, trường bào màu trắng tung bay, còn thêm nhành tú hoa đỏ tươi kia nữa. Đương nhiên, Ôn Ẩn cũng không thể bỏ qua thanh trường kiếm hàn khí bức người.

Kiểm vào lúc hắn mở cửa liễn gác lên vai hắn. Xúc cảm lạnh băng vuốt ve da thịt của hắn. Ôn Ẩn không hề sợ hãi, thậm chí có chút khác thường mà thương tiếc chủ nhân đang nâng kiếm.

Đối với những người biết được yếu đuối của y, y chưa bao giờ tín nhiệm. Hắn nhớ rõ âm thanh lạnh lùng của Lữ Ngọc lúc nói những lời này, hoàn toàn không phải tiếng khóc thống khổ đáng thương của thiếu niên trong đêm mưa nọ. Cho nên Ôn Ẩn có hơi thất thố, có chút giật mình. Nhưng rất nhanh hắn đã khôi phục bình thường. Hắn nói cho y biết, hắn chỉ phụng mệnh hành sự, phụng mệnh bảo hộ an toàn của y thôi, còn truyền đạt mệnh lệnh chính là phụ thân của y. Hắn cảm nhận được đối thủ đang trầm mặc, hắn không biết y đang suy nghĩ gì, hắn không nhìn tới được đôi mắt kia. Được rồi, Lữ Ngọc thở dài, sau đó nói với hắn, nếu dám lên lút làm một động tác nhỏ nào, y sẽ khiến hắn chết thực thảm. Khoảnh khắc đó, Ôn Ẩn mới phát hiện ánh mắt của y lạnh lẽo như ánh trăng vào đông.

Đi theo chủ nhân mới của mình thật lâu, hắn phát hiện mỗi bộ y phục của Lữ Ngọc đều là màu trắng, đều có một mảnh hồng đào. Ngày thường từng nghe bọn hạ nhân lên gọi y là “Huyết đào hoa công tử” hắn

cũng nghe nói, hoa đào trên vạt áo của y đều là do y tự thêu hẩn thậm chí còn nghe nói mỗi khi y hại chết một người, sẽ cắt một kiện y phục mới may một nhành hoa đào... Ôn Ẩn không phải người hay tin vào lời đồn, nhưng hẩn lại chú ý Tử Bội luôn thay đổi ngoại bào, nhưng hình dạng của hoa đào luôn không đổi. Rõ ràng là hoa đào xuất phát từ cùng một người...

Hẩn dao động, không biết đâu là thật, đâu là giả.

Nhưng có một việc hẩn khẳng định. Thiếu niên áo trắng này không biết võ công. Điều này không hề khiến hẩn coi thường y. Ngược lại còn khiến hẩn cảm thấy áp bức, chủ nhân của thanh kiếm lạnh thấu xương đêm đó, vốn không phải là một người tập võ. Nhưng nếu không phải võ nghệ, vậy đến cùng là thứ gì đã đảo loạn tâm của y, là thứ gì đã khiến hẩn trở nên đáng sợ trong mắt y?

Hẩn không muốn biết. Hoặc là nói hẩn không có quyền biết.

Còn bây giờ, Ôn Ẩn tận trung bảo hộ bên cạnh y. Đầu vai y và đầu vai hẩn cùng một chỗ, tuy rằng thời tiết đã sớm ấm áp, hẩn vẫn như trước cảm giác được lạnh lẽo tỏa ra từ người y.

“Người còn có thể ở lại đây bao lâu?” Không nghe ra được thanh âm của Lữ Ngọc có từng phập phồng không.

“Không biết.” Ôn Ẩn đáp lời nhanh gọn.

“Vậy thì tận trung làm tốt mọi thứ của mình. Nhớ kỹ lời ta, ta sẽ không buông tha cho những người dám phản bội.”

Lữ Ngọc bỗng nhiên đứng dậy, phủi sạch sẽ bụi đất trên người, nhẹ nhàng rời đi.

Ôn Ẩn nhìn bóng lưng của y, không thấy được khí thế lạnh nhạt lại khiến người cảm thấy hết sức cô đơn. Hộ vệ trẻ tuổi cần môi dưới, bỗng nhiên hỏi: “Người có từng yêu người nào chưa?” Lời vừa ra khỏi miệng tự hẩn đã giật mình. Một hạ nhân thì có quyền gì hỏi chuyện riêng của chủ nhân chứ!

“Không có.”

“Tại sao?”

“Không tin.” Lữ Ngọc dừng bước, quay đầu nhìn hẩn. Ngược sáng, không nhìn thấy được quang mang trôi giạt trong ánh mắt: “Ôn Ẩn, có lẽ người không nên đến.”

“Nhưng ta đã đến.”

“Vậy thì chấp nhận vận mệnh của mình đi.”

Hẩn nhìn y, phát giác y có chút xa xôi, có chút mờ ảo. Trời đã hoàn toàn đen, cho nên cái ***g trắng kia mới phá lệ bắt mắt. Hoa đào đỏ tươi chôn vùi trong màn đêm đen sẫm, trong không khí vẫn còn tràn ngập mùi máu chưa tan hết. Còn sót lại hương khí của ánh trăng nhàn nhạt...

Con người của Lữ Ngọc đặc biệt sáng ngời.

“Không được phản bội ta.”

Nghe không rõ giọng nói đến từ đâu? Nhưng Ôn Ẩn rõ ràng thấy đôi môi của y khê mở.

Y đang nói cái gì? Y không phải trước giờ chưa từng tin ai sao?

Ôn Ẩn hoang mang nhìn y, hẩn thật sự không hiểu người này. Ý lại của y hoặc lạnh lùng của y, một động tác, một ánh mắt đơn giản trong mắt người khác, ở trong mắt Ôn Ẩn lại biến thành mê hoặc.

“Ít nhất khi người còn là hộ vệ của ta, không được phản bội ta.” Tay y xoa mắt của hẩn, ngón tay lạnh lẽo lướt qua lông mày cuồn cuộn của Ôn Ẩn, “Ta sẽ không tha thứ người phản bội ta, càng không tha thứ người hiểu ta. Cho nên, không được thử thách kiên nhẫn của ta, càng không được thử đọc hiểu ta.”

Dưới ánh trăng, y như hoa đào tuyết còn ngậm nụ.

Ôn Ẩn cúi đầu nhìn y. Hẩn sưng sốt, lần thứ hai hẩn nhìn thấy hoa đào màu trắng trong mắt y.

Đào chi xanh tươi, kỳ hoa lấp lánh.

Lãnh, diễm, thê, mị.

Vào đêm mưa nỉ non đó, Ôn Ẩn đã từng nhìn thấy hoa đào. Chính vì thứ hoa đào như thế mà hắn đã chìm đắm thật sâu.

Vậy nên tim của hắn đập mạnh, “Ta đáp ứng ngươi.”

... ..

Đúng vậy, hắn không thể ức chế tim đập, đập đến mức hắn cảm thấy có vài phần hơi đau, như gió thổi sóng gợn.

4. Chương 4: Bắt Đầu Thêu Hoa Không Tự Nào

Rừng hoa tàn đỏ mùa xuân, quá vội vàng...

Mười lăm tháng sáu, ngày rằm, là ngày Lữ Ngọc ra ngoài thu tô hàng năm.

Y luôn đi một mình về một mình. Không ai biết vị công tử trẻ tuổi này từng gặp phải những thứ gì. Hạ nhân trung thành thì hi vọng thiếu chủ có thể thuận buồm xuôi gió, hạ nhân căm ghét thì mong y một đi không trở lại. Đương nhiên, cho dù loại sau chiếm đa số thì y vẫn bình an mỗi năm.

Một năm trước, cũng là thời điểm bình thường như vậy, Tử Bội gặp Ôn Ẩn. Trong căn miếu đổ nát, một người tự cho là sẽ không gặp lại, vì y gạt đi nước mắt, tình hình ra ngoài của y tức thì không còn là bí mật. Đồng thời, y không thể không đối mặt với mọi thứ, đối mặt với phần yếu đuối không muốn thừa nhận của mình.

Năm nay, như cũ là mười lăm tháng sáu, như cũ là ngày rằm, như cũ là ngày thu tô.

Nhưng y còn mang theo hộ vệ của mình.

Nguyên nhân? Ôn Ẩn chỉ nói là đã đáp ứng phải bảo vệ y, cho nên phải thời khắc không ngừng thủ bên cạnh. Một cái lý do ngay cả người nói cũng thấy vô nghĩa lại khiến cho Lữ Ngọc gật đầu.

“Cũng tốt, dù xảy ra chuyện gì cũng có người chăm sóc.”

Vô xảo bất thành thư. (không có cái lạ không thành truyện, không có cái khéo không thành sách)

... ..

Trên ngọn núi Lữ Ngọc đi qua có một trại chủ cường đạo, còn trẻ đã thành công. Hắn từ chối tất cả những người tới cầu thân. Tim của hắn đã sớm có chủ, là một thiếu nữ xinh xắn, là một thiếu nữ thân nhiên mỉm cười — Tiểu Thúy. Cũng chính là thiếu nữ nhảy giếng tự sát không lâu trước đây.

Mà sơn trại này, hàng năm đều sẽ nhận lễ vật ba nghìn lượng bạc, hay còn gọi là phí qua đường của Lữ gia.

... ..

Đêm mùa hè luôn tới rất trễ, đi rất sớm. Ôn Ẩn mở mắt ra, lại là một cảnh tượng xa lạ. Đầu còn đau, đó là kết quả của việc bị hạ thuốc mê.

Ngẩng đầu, con người sáng ngời của Lữ Ngọc vẫn đang chăm chú nhìn hắn, bình tĩnh đến mức không nhìn thấy chút kinh hoàng của người bị giam giữ.

Y đang giễu cợt hắn sao? Hắn nghĩ vậy, dù sao hắn đã từng khoe rằng mình lão luyện giang hồ, nhưng hôm nay lại trúng phải thứ thuốc mê si nhục nhất, lại còn liên lụy chủ nhân cùng xúi quẩy. Phải biết rằng, trước kia y đều đi bình an.

“Tĩnh rồi?”

“Đúng vậy.”

“ ... ”

“Chúng ta đang ở đâu?”

“Trong sơn trại bọn cướp.”

Dùng não dùng mắt cũng đã rõ rồi.

Nhưng vẫn muốn hỏi. Nặng nề hít thở, thật không quen...

“Ta sẽ làm tận chức trách, sau đó chờ ngài xử phạt.”

“ ... Đây không phải lỗi của ngươi.”

Lữ Ngọc không nhìn hấn nữa, xoay đầu, xuyên qua song cửa nhỏ trên tường ngắm trăng rằm.

Ôn Ân vừa lúc tìm được lý do buông ra ánh mắt y, có thời gian quét mắt nhìn bốn phía.

Gian phòng sạch sẽ, giường đệm sạch sẽ... Thứ duy nhất khiến người ta nhận ra đây là một tù giam là cánh cửa khóa chắc chắn.

—— Sơn tặc đối đãi với phạm nhân đều hòa ái ân cần vậy sao? —— Ôn Ân nhíu mày.

“Thiếu gia, chúng ta rất nhanh có thể bình an rời khỏi đây.” Khẩu khí lạnh nhạt nhưng đầy khẳng định.

Vào đêm thống khổ, bóng lưng của Ngọc có chút cô độc, không khí cũng có hơi ngột thở.

Hấn muốn ôm y vào lòng, thực đơn thuần, thực đột nhiên. Nhưng hấn chỉ nghĩ thế, xúc động lên rồi xuống vốn bất ngờ như thế.

“Ngươi rất thông minh... Nhưng lần này không đơn giản như vậy.”

Cánh cửa bị đập mở.

Ôn Ân nhìn hơn hai mươi tên tráng niên ập vào, âm thầm dò xét ống tay áo. Thật đáng tiếc, đám người hôn mê bọn họ đều thập phần lão luyện, ngay cả hơn mười ngọn phi đao hấn giấu sát người cũng không sót lại.

Hấn là nên khen ngợi đối phương, bình thường hấn sẽ làm vậy. Nhưng bây giờ, hấn không thể bình tĩnh. Hấn không chỉ có một mình mà còn thêm cục nợ không biết võ nữa.

Ngọc đang cười, thực thoải mái.

Ôn Ân cười không nổi.

“Lữ thiếu chủ?”

“Ngươi không phải đã nhìn rõ ràng sao?”

“Chúng ta còn cho rằng chỉ bằng vài mảnh khố xoàng xĩnh thì làm sao thỉnh được “Huyết đào hoa” —— Lữ Ngọc chứ.”

“Quá khen, được khen rất mệt.” Mí mắt của y giựt một chút, rất nhỏ. Đám chủ nhà không nhìn thấy, nhưng kẻ hộ vệ lại thấy rõ. “Huống chi không phải hàng năm ta đều đến bái sơn sao?”

—— Quả nhiên là thế. ——

“Nga? Không biết Lữ thiếu chủ lần này cũng là vì chuyện đó?”

“Ta là bị các ngươi mời đến đây nha.”

“ ... ”

Ngọc nghiêng đầu nhìn bọn họ.

“Lữ thiếu chủ lần này định cấp các huynh đệ bao nhiêu?”

“Ba nghìn.”

“Chỉ có ba nghìn?”

“Những năm trước đều là con số đó. Huống chi đây là giá các người tự định ra cho bản thân, không phải sao?”

“Đó là giá chúng ta định ra cho thiếu chủ.”

“Vậy thì đa tạ. Không ngờ ta lại trị giá nhiều tiền như vậy.”

“... Nhưng năm nay giá này không được.”

“Tử Bội bắt tài, mong chỉ giáo.”

“Nữ nhân chỉ phúc vì hôn của thủ lĩnh chúng ta tên là Tiểu Thúy... Thiếu chủ có nhớ rõ chăng?”

Tiểu Thúy, Ôn Ẩn không thể quên được. Dung nhan rũa nét cùng thi thể hôi thối... Ngọc nôn đến tê tâm liệt phế ở nơi không người. Lúc ấy hắn đang ở trên một cây đại thụ cách y không xa, hắn giấu kín hơi thở cẩn thận nhìn y, tuy rằng hắn biết người không võ công như y chắc chắn không phát hiện ra mình.

... Hắn nhìn thân hình cúi gập của Ngọc, thậm chí hoài nghi là y đang khóc... Nhưng hắn lại chỉ thấy y lạnh lùng dùng bạc trắng đuổi đi vị khách không mời.

“Không nhớ rõ.”

“Vậy cũng không sao. Mạng của thiếu chủ trị giá ba nghìn, mạng của Tiểu Thúy có lẽ rẻ hơn, ba mươi vạn.” (300,000)

“Nhiều tiền như vậy, ta ra không nổi.”

“Vậy thì dùng tánh mạng của người trả đi.”

Ôn Ẩn phải hình dung tâm tình của mình lúc đó thế nào đây? Sợ hãi? Không... Cho dù là trong cuộc sống trước đây, hắn từng một mình đấu hơn ba mươi cao thủ võ công nổi tiếng thì hắn cũng không có loại tim đập nhanh như này.

Chuyện xảy ra sau đó kỳ quái ngoài dự liệu.

Trên eo của Lữ Ngọc có quần một thanh kiếm cực mềm cực bén, y đưa nó cho Ôn Ẩn.

Thế là hắn cầm lấy nó nhanh nhẹn gạt bỏ tất cả công kích. Hắn không muốn giết người, không phải sợ, là không muốn. Nhưng thanh kiếm này lại như nóng lòng muốn uống cạn máu tươi của địch nhân. Hàn quang khiêu vũ làm nên một mảnh kiếm hoa, kiếm nâng tận mây, tiếng gào thét chói tai xé rách trời không.

Hắn không muốn giết người. Nhưng lại không thu được lợi khí trong tay. Đó là thanh kiếm khát máu, thanh kiếm của Ngọc, thanh kiếm giống chủ nhân... Chủ nhân của hắn đến cùng là khổng chế nó thế nào, để vào đêm đó vừa có thể tản mát ra lạnh lẽo khắc cốt xuyên tâm, lại có thể không tổn thương một cọng tóc của hắn. Không phải chỉ vì y là một thiếu niên trời gà không chặt.

... Sau đó, khi hắn tỉnh lại từ trong suy nghĩ miên man. Hắn chỉ thấy tàn cảnh máu chảy thành sông, chi ly cốt toái trên mặt đất. (tứ chi đứt lìa xương cốt vỡ nát)

Bây giờ hắn rốt cục đã hiểu cái gì gọi là dấy lên địa ngục. Thiếu niên áo trắng phía sau, vẻ mặt lạnh nhạt, như Bạch Vô Thường nhìn hắn.

“Vì sao không cản ta?!” Ôn Ẩn đành giọng quát hỏi.

“Ta không cản được.”

“Kiếm là của người!”

“Tâm là của người. Người không khống chế được tâm của mình, mê mang yếu đuối của mình nên mới bị trần ai của vô thường mê hoặc tâm hồn.” Lữ Ngọc tựa hồ đang nói một chuyện rất bình thường.

Khống chế kiếm, khống chế cảm tình, khống chế dục cầu và khống chế tâm linh đều giống nhau.

Mà khống chế tâm linh, cũng chính là đoạn tuyệt thất tình lục dục.

“Còn mười bảy người.”

“Cái gì?”

“Trong sơn trại còn mười bảy người. Ta muốn người giết sạch bọn họ. Ta không muốn bản thân lưu lại hậu họa.”

“Ta không giết được.”

“Nếu người sợ sức mình không đủ, vậy thì yên tâm, những tên còn lại đều là già yếu bệnh tật nếu người không muốn, vậy cũng chỉ đành làm người đau lòng.”

“Ta có lựa chọn không?”

“Không có.”

Sinh tử là một chuyện rất bình thường. Bất đắc dĩ cất tiếng khóc chào đời chính là sinh trút hơi thở cuối cùng chính là tử. Mỗi người đều nhất định sinh, đều nhất định tử. Chỉ khác biệt là có người sống lâu, có người sống ngắn.

Một hồng trần ngắn ngủi như thế. Vinh hoa phú quý qua đi, kết quả sau cùng là một nắm đất bạc.

... ..

Ánh trăng cong vờ bên ngoài phòng khách của Lữ phủ. Đêm dài, nhân tĩnh.

Thị vệ vừa trở về đang bồi chủ nhân vẫn còn hơi hoảng hốt ngồi dưới cây đào. Từ xuân đến hạ, đã sớm không thấy bóng dáng hoa đào đâu, dưới hàng lá xanh bóng có thể mơ hồ thấy được quả đào mập mạp.

Từ môi xuống, ngón cái và ngón trỏ của bàn tay trái gắt gao nắm lấy, một sợi tơ khảm vào vết đao trên ngón cái.

Một giọt hồng châu.

Máu tươi nhuộm đỏ sợi tơ trắng tuyết, sợi tơ trắng tuyết bôi trắng máu tươi.

Giơ tay, xâu kim, thêu hồng.

Hắn nhìn y thêu một đóa hoa, hắn rốt cục được nhìn thấy hoa đào máu trong truyền thuyết, không nói gì.

Ngón tay của Ngọc tinh tế tạo nhả ... Rõ ràng trong tay thành hình là hoa đào đỏ sậm, nhưng ánh vào trong mắt còn trong sáng trắng thuần hơn tuyết.

Hắn cảm thấy mình đang chảy mồ hôi lạnh, dưới ánh trăng giữa đêm mùa hạ ẩm áp này.

Truyền thuyết gì đó, không có gió làm sao có sóng.

Ngọc không phải là mỗi khi hại chết một người sẽ thêu một hoa đào đỏ trên áo mới của mình. Mà là mỗi khi có người vì y mà chết thì y sẽ hoàn thành tác phẩm nghệ thuật này nhanh nhất có thể.

Vậy nên số người y hại chết nhiều nhiều lắm so với số hoa đào trên áo y.

“Đẹp không?” Lữ Ngọc bỗng nhiên ngừng đầu, trong mắt lóe lên rất nhiều mong đợi.

“Người biết ta không thích mà.”

“Hoa đào là màu gì?”

“...”

“Hoa đào là màu gì?”

“...”

“Cầu người, nói cho ta biết được không, hoa đào là màu gì?”

Trong giọng nói của thiếu niên hàm chứa tiếng khóc nghẹn ngào.

Y đang khóc sao? Ôn Ẩn rút cục ngẩng đầu nhìn y. “Người... khóc?”

“Cầu người...” Ngón tay mảnh khảnh nắm lấy tay áo Ôn Ẩn.

“Màu đỏ, đỏ như máu.”

“Không, là màu trắng...” Ngọc cúi đầu, bàn tay trắng nõn mơ hồ lộ ra mạch máu xanh nhạt. Tay càng dùng lực, khớp xương càng lộ ra, “Người đang gạt ta... Người đang gạt ta đúng không? Rõ ràng là tuyết trắng, là màu tuyết trắng không chút dơ bẩn.”

“Ta không gạt người.” Hấn vì y gạt đi nước mắt.

“Vì sao nó có thể là màu đỏ? Vì sao cái ta nhìn thấy không phải là màu đỏ? ...”

Hơi thở thật dài.

Còn có cái ôm cháy bỏng...

Hấn hôn nước mắt của y, y ôm lấy ***g ngược ẩm áp.

Quần áo rớt xuống. Không ai nhặt, theo gió đêm nhảy múa trong không khí, có chút mùi vị của máu tươi.

Là ai nói tình cảm sẽ hủy diệt một người? Là ai nói vĩnh viễn không yêu? Là ai nói tâm tĩnh như nước?

Trời xanh hời, nếu ta sai lầm, xin hãy ngăn cản ta trầm luân...

Ở một góc, một bé gái nhỏ mở to hai mắt nhìn hết thấy trước mắt nó.

5. Chương 5: Quảng Hàn Nhuộm Tàng Thương

Cô bé là một hạ nhân không ai biết, bảy tuổi, hấn là lứa tuổi không biết sầu lo.

Ba năm trước, dưới ánh trăng, cô bé một mình một người ngồi trên nóc hành lang. Cô bé không ngủ được, bởi vì mẹ bé vừa kể một câu chuyện cho bé nghe. Mẹ kể, trên cung trăng có một vị Hằng Nga tiên tử thánh khiết, vì phạm lỗi mà bị phạt một mình coi giữ cung trăng cả đời mẹ đã kể đó là một người xinh đẹp thế nào, quạnh quẽ thế nào, bi ai thế nào. Cô bé liền nói, cô bé muốn gặp tiên tử, cô bé sẽ bảo vệ nàng hạnh phúc, cô bé còn muốn kể chuyện xưa của nhân gian cho nàng nghe, để nàng không còn thường xuyên thương tâm mà rơi lệ.

Cho nên cô bé ngồi trên nóc hành lang, chờ tiên tử của mình.

Ánh trăng vỡ vụn trên mặt đất là nước mắt của tiên tử sao? Nàng có từng hối hận không? Hối hận đã bỏ lại người yêu? Quảng Hàn Cung không sức sống, thổ ngọc yếu ớt, nguyệt quế thơm ngát lạnh như băng, cộng thêm một trái tim tang thương.

Làm thế nào đây?...

Tâm nguyện của cô bé có lẽ đã cảm động trời xanh.

Một ngày nọ, vào buổi đêm chỉ có một vầng trăng sáng không có ánh sao, cô bé nhìn thấy một người áo trắng. Người đó cước bộ nhẹ nhàng, gót chân không dính bụi trên áo người có thêu hoa, đóa hoa tươi đẹp màu đỏ thắm. Cô bé còn quá nhỏ, không biết tên gọi của hoa kia, nhưng cô bé lại một mực cho rằng đây là cảnh nhỏ của nguyệt quế. Còn người kia chính là Hằng Nga trên cung trăng của mình.

Cô bé thường hay trèo lên nóc nhà nhìn lên Hằng Nga của mình. Cô bé không dám tiếp cận nàng, bé sợ quấy nhiễu nàng.

Cho nên cô bé thỉnh thoảng nghe được tiên tử đánh đàn đôi khi là khe giọng ngâm xướng có khi là thầm thì nói nhỏ... Nhưng nhiều nhất là tiên tử của bé đang thêu hoa, thêu một đóa hoa giống như trên vũ y của tiên nữ... Đóa hoa màu đỏ mạnh mẽ.

Ôn Ẩn nhìn Lữ Ngọc không biết lúc nào đã ngủ trên tay mình.

Ngón giữa, nhẹ nhàng miêu tả lông mày của Ngọc. Đó là một hàng mày ngài cong cong như khói sương, là hàng lông mày không có bất kỳ son phấn tân trang, nhưng lại khiến bao nhiêu thiếu nữ hâm mộ. Tây Tử nhãn mày, một chữ “sâu” đến là xinh đẹp. Về ngoài xinh đẹp như không dính khói lửa nhân gian bọc lấy nét tang thương kinh qua năm tháng của nhân thế, thiếu niên trong ***g ngực hấn mang vài phần xinh đẹp đầy mâu thuẫn. (Tây Tử nhãn mày chính là Tây Thi đó, người đẹp nhãn mày cũng đẹp)

Chính là như thế, hấn nghĩ vậy, hai hàng lông mày của Ngọc chính là mang dáng vẻ đơn độc cao ngạo như thế, đơn độc cao ngạo đến khiến tim người khác cũng đau theo. Ngực của Ôn Ẩn lại co rút đau đớn vì người này.

Tựa như dù có ôm y thế này thì vẫn sẽ có một ngày, hấn đánh mất y.

Đây không phải dự đoán, càng không phải dự cảm, mà là vận mệnh của hấn, sứ mệnh của hấn.

Thiếu niên như hoa đào, chỉ có sinh mệnh của hoa đào. Lúc nở rộ rõ nhất cũng chính là thời khắc sắp điều tàn. Hoa đào tháng ba là đoản mệnh nhất.

Nhẹ nhàng ôm lấy thân thể trong tay, Ôn Ẩn lần đầu tiên phát hiện, Ngọc rất nhẹ rất nhẹ.

Người nhẹ như hoa rơi, đã định trước cả đời lặn dần.

Hấn rất cẩn thận ôm y trở về giường trong phòng ngủ, lại như cũ cẩn thận rời khỏi bắc sương phòng của Tử Bội. Nhìn trời, ước chừng là giờ Tý nửa đêm, cách mặt trời mọc còn hơn hai canh giờ, y vẫn có thể ngủ thêm một hồi.

Có điều, thời gian hấn ở cùng y bất quá chỉ hơn một canh giờ, nhưng tại sao hấn lại cảm thấy đã trải qua một lần thử thách, một hồi thiên trường địa cửu?

Si trong đó tự có si nhi nữ. (nhi nữ ở đây là nam nữ)

Dựa lưng vào lan can điêu hoa thềm ngọc ở bắc sương, người hộ vệ nhìn lên vầng trăng trên trời. Quế nguyệt nhìn vào luôn mang điểm hồng sắc, hình bóng loang lổ của hai tòa cung điện Quảng Hàn, Thanh Hư cũng có chút mơ hồ không rõ.

Ôn Ẩn không thích mặt trăng như thế. Mặt trăng như thế luôn khiến hấn cảm thấy mặt trăng rất khát máu.

Thứ hấn thích là tịch dương âm áp. Dưới ánh nắng chiều, hấn ngâm một nhánh lá liễu xanh mướt, đối mặt tà dương thổi một khúc nhạc ngắn. Không ai dò hỏi hấn vì sao phải diễn tấu, cho nên hấn rất nhàn nhã, rất nhàn nhã. Tiết tấu chậm rãi, có lẽ là từ lúc hấn còn bé đã ăn sâu trong ký ức hấn rồi.

Còn bây giờ, hấn không thổi sáo liễu, hấn không nhìn tịch dương hấn chỉ chăm chú nhìn chủ nhân của bầu trời này.

Là ai nói nhỉ? Nếu muốn dùng tà dương hòa tan tuyết đọng của mùa đông thì trước hết bản thân tà dương phải dung nhập đồng tuyết trắng phau, sau đó quang nhiệt vụn nát mới có thể làm tan cái lạnh lẽo của ngàn dặm phong tuyết.

Cô bé trong góc xó nhìn hấn thật lâu, sau đó chần chờ đi ra, kéo kéo ống tay áo hấn.

“Tiên tử thế nào rồi?” Cô bé hỏi.

Hấn quay đầu nhìn tiểu cô nương bỗng dưng xuất hiện: “Tiên tử?”

“Là Hằng Nga tiên tử tỷ tỷ đó...” Cô bé chỉ chỉ bắc sương, sau đó nói, “Ừm, mẹ vẫn muốn muội gọi nàng là thiếu chủ.”

“Người là nói Ngọc nhi...” Hai chữ [Ngọc nhi] vừa phun ra khỏi miệng, Ôn Ẩn đã chấn kinh. Hắn hiểu rồi, hắn hiểu vì sao chỉ một canh giờ ngắn ngủi lại dài như trăm năm. Bởi vì từ nay về sau, trong tim của hắn đã mạnh mẽ khắc ghi một con người tên Lữ Ngọc, tình của hắn, yêu của hắn rồi cuộc không thu lại được từ nay về sau Ôn Ẩn hắn đời đời kiếp kiếp đều gắn tiếp trời buộc với một gốc hoa đào tuyết từ nay về sau, thuyền nhẹ đã qua vạt trùng sơn... (ý nói không quay lại đc, đây là 1 câu thơ trong bài “Hạ Giang Lăng” của Lý Bạch)

“Hóa ra Hằng Nga còn gọi là [Ngọc] nha.” Cô bé nghiêng đầu ngẫm nghĩ, sau lại ra vẻ bà cụ non mà nói rằng, “Thật sự là một cái tên rất hay, chữ Ngọc này... chữ Ngọc này... Dù sao cũng rất hay!”

Thấy cô bé cố tình bày ra dáng vẻ uyên bác, Ôn Ẩn đến là buồn cười, hắn vuốt đầu cô nhóc, nói: “Nghe cho kỹ, [ngọc] là vật trang sức mang trên người để trừ tà, quý giá nhất là loại trong suốt lóng lánh lại mang chút tơ huyết, được gọi là [huyết ngọc], trong truyền thuyết nó là do hút máu huyết của người mà kết thành. Mà [ngọc] là [bội] (đeo) ở ngang hông, cho nên y mới lấy [Tử Bội] làm tên chữ, ngụ ý từ câu “Thanh thanh tử bội, du du ngã tư” trong “Kinh Thi. Tử Cầm”” (đai áo người xanh xanh, lòng ta nghĩ xa vời)

“Nga.” Cô bé đầu tiên là gật gật đầu, sau lại ngang ngạnh kêu lên: “Muội chính là có ý này! Để huynh nói ra thôi! Muội chính là có ý này!”

“Xuyt, nhỏ giọng chút, Ngọc nhi đang ngủ.”

“Nhưng không phải tiên tử ngủ trên mặt trăng sao?”

“Có lẽ vì nơi đó quá vắng vẻ, quá tĩnh mịch chăng.”

“Nói cũng đúng.” Cô bé trả lời có chút dăm chiêu: “Nói cho huynh biết, muội thường hay ở nóc hành lang trộm xem tiên tử. Tiên tử tỷ tỷ luôn mang dáng vẻ rất quanh què, rất tịch mịch. Có khi tỷ ấy đánh đàn, có khi hát những bài ca tuy muội nghe không hiểu, nhưng muội luôn vừa nghe vừa rơi lệ, rơi ào ào đến không dừng được... Đúng rồi, có khi tỷ ấy còn thêu hoa, tỷ ấy thêu nguyệt quế hả?”

“... Là.. hoa đào.”

Cô bé gãi gãi đầu, hai búi tóc nho nhỏ vẫn còn đong đưa: “Không phải nói trên mặt trăng chỉ có nguyệt quế sao?”

“Nhưng trong lòng của y, trong mắt của y chỉ có hoa đào, hoa đào trắng bệch.”

“Vậy à... Đúng rồi, muội quên hỏi huynh là ai!... Huynh là thổ ngọc à?”

Ôn Ẩn còn đang chìm trong thung lũng, nhất thời không theo kịp tư duy của tiểu cô nương, thật lâu sau, hắn mới tiêu hóa được câu hỏi của cô bé: “Tại sao ta là thổ ngọc?”

“Bởi vì chỉ có thổ ngọc mới quan tâm đến Hằng Nga tỷ tỷ. Mẹ nói, thổ ngọc sẽ luôn ở bên cạnh nàng, luôn, luôn, luôn...” Cô nhóc tựa hồ cảm thấy nói không còn chưa đủ, liền dùng cánh tay trẻ con làm ra một động tác rất dài “Thổ ngọc, huynh sẽ luôn ở bên cạnh tỷ tỷ chứ? Chỉ có huynh mới có thể giúp tỷ tỷ không tịch mịch, không quanh què!”

“Đúng, ta sẽ bồi y... sẽ thương y, mãi mãi...” Giống như quyết định, Ôn Ẩn đối mặt với cô bé xa lạ, nói ra lời thề của hắn với y.

“Vậy thì được, vừa rồi muội nhìn thấy Hằng Nga tỷ tỷ khóc trong lòng huynh còn thực lo lắng. Hiện giờ biết huynh là thổ ngọc, muội đã yên tâm.”

“Người nhìn thấy y khóc?!” Ôn Ẩn nắm lấy cánh tay tiểu cô nương, vội vàng hỏi.

“Đúng, sao vậy?” Một đôi mắt khó hiểu lấp láy.

Ôn Ẩn nhanh chóng nhìn nhìn phòng Lữ Ngọc, gần từng tiếng nặng trĩu cảnh cáo người trước mắt: “Nghe đây, không được để người thứ ba biết người nhìn thấy y khóc.”

“Tại sao?”

“Vì... vì nếu để người khác biết, Hằng Nga tỷ tỷ của muội sẽ bay về cung trăng, không gặp muội nữa... Muội muốn vậy sao?”

“Không muốn.”

“Vậy phải giữ kín bí mật.”

“Được.”

Nghe được một tiếng đó của cô bé, Ôn Ẩn kéo bé lại, ôm vào trong ngực, tâm tình còn chưa ổn định, thì thào: “May quá... May quá... Y còn chưa biết... May quá...”

“Ai nha!” Cô bé nhớ tới gì đó, thoát khỏi ngực hắn: “Đã muộn rồi, muội phải đi đây. Hẹn gặp lại, thổ ngọc!”

“Tên của muội là...?”

“Tiểu Nguyệt... Ánh trăng nho nhỏ.” Trên gương mặt tròn tròn tràn đầy nụ cười xán lạn: “Thổ ngọc, phải hảo hảo đối xử với tiên tử đó!”

Lữ Tử Bội có một loại dị năng làm cho người ta sợ hãi.

Chính là bất luận kẻ nào muốn giấu y bất cứ chuyện gì, kết quả đều bị y phát hiện.

Vì thế khi Ôn Ẩn ra ngoài trở về, ở hành lang gặp phải Lữ Tử Bội, hắn đã mở to mắt.

Khi đó, hắn từ xa nhìn y. Hoặc là nói, hắn từ xa nhìn thấy một thân ảnh nho nhỏ trượt xuống từ tay y, yếu ớt té ngã bên chân y không nhúc nhích. Bên chân y còn có một chiếc khăn tay, trên khăn tay nổi bật một đóa hoa, chói mắt, khiến người kinh sợ. Hoa đào.

Vào lúc đó, Ôn Ẩn vốn có thể có rất nhiều cảm xúc, như là bất mãn, chán ghét, căm hận, tâm lạnh, thậm chí là phẫn hận vì bị lừa gạt. Nhưng hắn chỉ có một cảm giác duy nhất, run rẩy.

Bởi vì, người kia, hoặc nói là khối thi thể kia, chính là tiểu cô nương cùng hắn hàn huyên cả đêm cách đây không lâu —— Tiểu Nguyệt.

Trên cổ Tiểu Nguyệt còn có một vòng dấu tay tím đen.

Cô bé bị bóp cổ chết.

“Chuyện này là sao?!” Hắn hỏi y.

“Như ngươi đã thấy.” Lữ Ngọc mỉm cười, “Ta muốn cho ngươi biết, những người thử độc hiểu ta, những người biết rõ mặt yếu đuối của ta, đến cùng là có kết cục nào.”

“Tại sao?! Tiểu Nguyệt vẫn còn là một hài tử! Ngươi ngay cả một hài tử nhỏ như vậy cũng không tha?!”

“Nó đã thấy được thứ không nên thấy.”

“Ngươi... Làm sao ngươi biết?”

“Làm sao biết được không quan trọng, quan trọng là không thứ gì có thể giấu được ta.”

“Nếu vậy, ngươi vì sao không đồng thời giết ta luôn đi?!”

“Đó là vì, thứ nhất, ngươi còn có chỗ hữu dụng thứ hai, ta tự tin đánh không lại ngươi.”

Thì ra là thế. Ôn Ẩn lập tức có một loại cảm giác bị lường gạt. Hóa ra, bảo hộ trước giờ của hắn, quan tâm trước giờ của hắn, thậm chí là tình cảm của hắn với y, với Lữ Ngọc mà nói, chẳng những không hề linh hội mà còn coi hắn là công cụ để đạt được mục đích. Hắn nên oán giận sao? Hắn phải đau lòng sao?

Hắn bỏ ra chân tâm, cho dù chỉ ngắn ngủi như thế, nhưng đối lấy lại là khinh thường của y cũng chính vì chân tâm của hắn nên y mới có thể nắm hắn trong lòng bàn tay, hết lần này đến lần khác đùa giỡn?! Cho nên, hắn có nên hi vọng kế tiếp y sẽ ôm lấy hắn, an ủi hắn không?!

Nhưng hắn không phải rối gỗ, càng không phải người vô tâm gọi là đến hô là đi.

Ôn Ẩn chỉ bình tĩnh cúi người xuống, ôm lấy thi thể còn chưa cứng ngắt, bàn tay thô to vụng về xoa xoa hàng lông mày nhíu chặt của hài tử đáng yêu.

“Người muốn đem nó đi đâu?!”

Tâm Ôn Ẩn run lên, hần tựa hồ nghe ra giọng nói của Ngọc có chút cấp bách và... và sợ hãi?

“Ta muốn an táng nàng.”

“Cấp cho mẫu thân của nó một trăm lượng bạc.” Nhìn bóng lưng dần xa của người hộ vệ, y đề cao thanh âm.

Có hơi khàn khàn, tự Lữ Ngọc cũng cảm thấy thế. Y khép mắt lại.

Trong朦胧 gương mặt trẻ con của Tiểu Nguyệt ửng ửng hiện hiện trước mắt y bên tai nghe thấy câu nói trước khi chết Tiểu Nguyệt dùng hơi thở cuối cùng nói với y: “Tiên tử, tỷ sẽ hạnh phúc chứ? Tỷ nhất định phải hạnh phúc...”

Lữ Ngọc ôm lấy hai vai của chính mình.

Là khi nào? Là khi nào mà khí trời lại lạnh như thế... ... Hoa đào bao giờ mới nở lại?

Có một chút bi thương.

Trong căn nhà nhỏ, một mảnh màu trắng chói mắt, cậu bé không khóc, đờ đẫn nhìn đám người ra ra vào vào.

“Đi theo ta, chịu không?” Một bàn tay không biết từ đâu vươn ra. Cậu bé ngẩng đầu, từ trong màu trắng vô hạn nhìn thấy một bàn tay to đầy dịu dàng.

Nó cầm lấy bàn tay.

Ngoài cửa sổ, tuyết.

Ôn Ẩn tỉnh mộng.

Mộng đẹp luôn dễ dàng tỉnh.

Hiện thực vẫn là hiện thực.

6. Chương 6: Lòng Ta Ta Nhớ

Ôn Ẩn có hai giấc mộng. Một giấc mộng là vì chính hắn diệt thành, một giấc mộng là vì Lữ Ngọc diệt thành. Hắn nói rõ với Lữ Ngọc, hắn dâng trung thành cho y hắn tự nói với mình, tình yêu của hắn cuối cùng sẽ được hồi báo.

Nhưng khi hắn mơ thấy bản thân lúc nhỏ, gia đình tan hoang, song thân mệnh táng Hoàng Tuyền, hắn biết giấc mộng của hắn đã tỉnh là nhất định phải tỉnh.

Hắn là nanh vuốt của triều đình cấp trên của hắn vừa là khâm sai đại thần, vừa là người thu dưỡng hắn sứ mạng của hắn là tìm ra tội chứng làm bại của Lữ gia và diệt trừ phụ tử bọn họ. Giàu có của Lữ gia đã sớm uy hiếp đến thống trị của thiên tử.

Nếu như nói gặp lại Lữ Ngọc là duyên của hắn, vậy phản bội y chính là mệnh của hắn.

Cho nên giấc mộng đầu tiên đã tỉnh, hắn không hề hy vọng giấc mộng thứ hai.

Cho nên hắn rút thanh kiếm từ trong thân thể Lữ Hạp, nguyên là kiếm của Lữ Tử Bội, là thanh nhuyễn kiếm khát máu kia.

Cho nên hắn đứng yên bên cạnh thi thể, chờ đợi người hắn từng thề nguyện trung thành đến đây.

Lúc hắn tỉnh mộng thì phải cho bản thân một lý do, cho Lữ Ngọc một lời giải thích.

“Người đã giết ông ấy.”

Lữ Ngọc nhìn thi thể phụ thân.

Ôn Ân nhìn Lữ Ngọc.

Bộ dáng của họ đều thực bình tĩnh.

Lư hương tử đàn tỏa ra làn hương lượn lờ. Mông lung. Sương khói màu trắng tràn ngập khắp nơi. Ôn Ân xuyên qua màn sương nhìn hai mắt Lữ Ngọc, có điểm mờ ảo, Ôn Ân bỗng nhiên nghĩ, không biết ở trong mắt y có phải mình cũng hư vô không thể chạm đến giống thế không.

Mộng đều là hư vô không thể chạm đến.

Y là giấc mộng của hắn, vậy còn hắn thì sao?

Hai bên trầm mặc, như một cán cân lung lay sắp đổ, người không biết lúc nào nó sẽ phá vỡ cân bằng và ổn định của nó. Nhưng người biết cân bằng không phải vĩnh hằng.

Thật lâu sau, Ôn Ân thản nhiên nói.

“Ta đã vi phạm ước định.”

“Ta biết.”

“Cho nên ta không sợ người giết ta.” Ôn Ân ném đi trường kiếm nhỏ máu trong tay, “Dùng nó vì phụ thân người báo thù đi.”

Ngọc không tiếp kiếm nhàn nhạt cười.

“Nếu ta thật sự muốn giết người, vào lần đầu tiên người xuất hiện trước mặt, ta đã hạ thủ rồi.”

Y có quá nhiều cơ hội.

“Ta là triều đình phái tới diệt trừ phụ tử các người.”

“Ta biết.”

Cho hắn một giấc mộng.

Đến cùng là ai cho ai đây?

Kỳ thật, đều là đang lừa dối lẫn nhau. Lợi dụng không đành của bản thân, lợi dụng yếu đuối của đối phương, lợi dụng màn đêm của trần thế để dệt nên một cái kén xinh đẹp, đem tất cả đau thương không muốn bị người chạm đến gói chặt trong đó. Không nghĩ, không nhìn, không nghe, mặc cho thời gian trôi qua.

Nhưng mộng sẽ tỉnh. Cái kén sẽ rách. Phá kén không phải là một con bướm sắc sỡ mà là màu hồng đào triền miên.

“Ta muốn cảm ơn người.”

“Đừng giấu cợt ta.”

“Người siêu độ phụ thân ta. Ông ấy đã đạt được hạnh phúc của mình, ông chung quy đã có thể thoát khỏi ác mộng mà đuổi theo người mình yêu. Cho nên ta muốn cảm ơn người.”

“Hận ta không?”

“Không.”

“... Yêu ta không?”

“Không.”

“Vì sao?”

“Hai chữ ‘tình yêu’ quá nặng nề, ta không đủ sức tiếp nhận.”

“Nhưng ta yêu người.”

“Ôn Ân, nếu có kiếp sau, xin hãy đợi ta... Đến lượt ta lau đi nước mắt cho người.”

Tình yêu như một chén rượu, lắng đọng đến ngàn năm sau, lúc một mình nuốt trọn nó cũng là đang nuốt vào say đắm đến tiêu hồn cùng suy sụp đến vô biên.

Tình yêu chỉ một đêm, khi nơi sâu nhất của tình yêu qua đi, sẽ không còn ở lại.

Hàng năm xem đào, hàng năm hồng. Hoa đào của năm sau đã không còn là gốc cây ngày xưa.

[Chỉ mình người, có thể vì ta bảo vệ một cây đào yếu ớt nhỏ nhỏ này sao?]

“Ngọc nhi, trốn đi, một canh giờ sau quân đội của triều đình sẽ bao vây nơi này.”

“Ôn Ân, đừng trở về nữa. Nếu không ta sẽ giết người.”

Lúc Ôn Ân mang theo quan binh trở lại Lữ phủ, có chút cảm giác cảnh còn người mất. Ngán ngùi một canh giờ, phủ đệ vốn ồn ào náo nhiệt đã trở thành vắng vẻ thê lương, không nhìn thấy một tên hạ nhân.

Đẩy ra cánh cửa thông tới hậu hoa viên, là một mảnh rừng đào xinh đẹp.

Tháng bảy chuyển lạnh.

Đương nhiên không có hoa đào. Chỉ có một thiếu niên như hoa đào, đang mặc một thân áo trắng, ngồi dưới cây đào, trong tay đặt một cây cổ cầm.

Ôn Ân nhìn Lữ Ngọc, Lữ Ngọc nhìn Ôn Ân. Nhìn nhau cười.

– Người quả nhiên sẽ trở lại.

– Ta biết người sẽ không đi. Cho nên chỉ có ta trở về, có lẽ người mới có thể lưu lại một mạng.

Ngón tay Ngọc nhẹ gảy, cảm như lưu thủy, như khóc như tố Ôn Ân từ cây liễu hái được một phiến lá, ngậm vào trong miệng. Bọn họ tấu cùng một khúc ca.

Một người lên xuống, Tử Bội hát lên lời ca. Cực nhẹ cực mềm.

Mấy trăm quan binh nhất thời yên lặng.

“Vật áo người xanh xanh,

Khiến lòng ta bồi hồi.

Nếu ta đã không đến,

Sao người không hỏi thăm?

Dây áo người xanh xanh,

Khiến lòng ta bồi hồi.

Nếu ta đã không đến,

Sao người lại không qua?

Nhẹ nhàng đi đi tới,

Ở tại vọng lâu này,

Một ngày không gặp mặt,

Như tam nguyệt cách xa.”

(Nguyên văn: Thanh thanh tử câm, Du du ngã tâm. Túng ngã bất vãng, Tử ninh bất tự âm? Thanh thanh tử bội, Du du ngã tư. Túng ngã bất vãng, Tử ninh bất lai? Thiêu hề đạt hề, Tại thành khuyết hề, Nhất nhật bất kiến, Như tam nguyệt hề.]

Tháng bảy chuyển lạnh.

Cổ tình trời cao lại bắt đầu rơi xuống bông tuyết như lông ngỗng. Không lạnh nhưng khiến người đau lòng.

Đến cùng là duyên thế nào, đến cùng là tình thế nào, mà làm cho tháng bảy tuyết rơi?

“Tuyết rơi...” Ngừng cầm trong tay, Lữ Ngọc nhìn không trung.

“A, tuyết rơi.” Dừng thổi sáo liễu, Ôn Ẩn nhìn Lữ Ngọc.

“Chỉ tiếc tuyết có trắng có thuần khiết đến mấy cũng không giấu được mùi máu tanh trên người ta.” Tự giễu tự cười, y hướng hất gơ ra một bàn tay.

Ôn Ẩn đưa lên trường kiếm. Không phải của Lữ Ngọc mà là của hắn.

Vuốt ve thân kiếm, xúc cảm lạnh lẽo đến thấu xương, y mỉm cười. Phụ thân, mẫu thân, ta nghĩ mình rất hạnh phúc.

Bạch hồng chợt lóe.

Máu tươi đỏ thắm phun lên mặt tuyết thành một mảnh hồng loang lổ.

Điểm điểm, nồng nồng, yêu yêu, điểm điểm... Đào chi xanh tươi, kỳ hoa lấp lánh.

Lữ Ngọc ngã gục trong một mảnh đào hồng vẽ bằng máu tươi.

“Ngọc!!!!!!!!!!!!”

Trời còn rơi tuyết.

Thực lớn.

Ngần ấy năm sau. Ôn Ẩn làm một tướng quân trấn thủ nơi biên quan xa xôi. Biên quan khói lửa, chỉ cần có hắn chiến đấu mọi việc liền nhất định thuận lợi.

Nhưng mỗi lần trước khi xuất chinh hắn đều nhất định cất một nhánh đào nhỏ trong xiêm y. Từng có người hỏi hắn vì sao, hắn nói, đây là bảo hộ của ái nhân.

Sau đó nữa, hắn già.

Cung chiều nhìn đám cháu nhỏ rượt đuổi ồn ào. Một đứa cháu nhỏ hỏi hắn, tại sao sân sau lại trồng đầy hoa đào. Hắn nói, đây là hạnh phúc của hắn đang vẫy gọi.

Một tối mưa xuân vắng lặng. Hắn nghe thấy có người đang khóc, vì thế hắn đi qua. Một thiếu niên ngồi dưới cây đào, áo màu trắng, khăn đội đầu dài. Trên áo thêu một đóa hoa đào.

Hắn nói với thiếu niên, đừng khóc, chỉ là trời mưa thôi, không có gì phải khóc.

Thiếu niên ngẩng đầu, nói thật nhỏ, đừng vứt bỏ ta.

Lão nhân nở nụ cười, bởi vì từ trong con người của thiếu niên hắn nhìn thấy một gốc hoa đào.

Hoa đào đỏ tươi.

Sáng sớm lúc tới quét dọn sân vườn thì phát hiện Ôn Ẩn chết dưới cây đào, trên mặt mang một nụ cười an bình.

Hoa đào trong vườn đêm qua vẫn còn là nụ, chỉ trong một đêm đều đã bùng nở thành hoa xuân điểm lẹ.

7. Chương 7: Hóa Làm Đất Xuân, Xuân Không Về

Vong Xuyên ngừng chuyện xưa của hân, bên cạnh Yếu đã sớm khóc đến mù mịt.

“Đừng khóc.” Vong Xuyên dỗ nó, “Ta kể chuyện này không phải để chọc người khóc.”

“Nhưng, nhưng, tôi thật sự muốn khóc.” Yếu hít hít nước mắt nước mũi, kéo tay áo Vong Xuyên, “Vong Xuyên, bọn họ thật sự cùng nhau hạnh phúc sao?”

“Đúng vậy. Mỗi một người trong chuyện đều rất hạnh phúc.”

“Vậy sao huynh còn nói với tôi ‘Đừng dễ dàng nói tiếng yêu, sau khi yêu tâm sẽ vô lực trở về’ hử?”

“Thói quen thôi, một ngàn năm nay, đó là lời nhắc nhở ta nói với mỗi người nghe chuyện này.”

“...Vong Xuyên, huynh yêu tôi không?” Yếu đột nhiên hỏi.

Vong Xuyên hôn trán Yếu, con người hồ lam nhìn không thấy đáy. “Không.”

Vong Xuyên vắng lạnh, nước sông sâu đến không thể sâu hơn, vùi nát biết bao tình yêu của nhân thế. Dưới mặt hồ không sóng không gió là một quả tim đang vùng vẫy khiêu động, hay là một đoạn tình đã mệt đã mỏi?

Đào hồng hai bên bờ, có phải là vì uống từ hồ nước phản nghịch này nên mới sinh ra một thân thể đa tình nên mới có sự quyến luyến âu sầu kia nên mới hóa thành câu chuyện xưa của hoa đào, truyền xướng trăm ngàn năm?

Trong nháy mắt, Yếu tựa hồ hiểu rõ điều gì. Trong nháy mắt, Yếu tựa hồ trưởng thành rất nhiều.

“Yếu, trở lại nhân gian đi, trở lại trần thế đi. Mẫu thân của ngươi đã hối hận rồi. Sau khi trở về hảo hảo sống tiếp.”

“Vong Xuyên?”...

Yếu kinh ngạc phát hiện hoa cỏ bốn phía đang lóe lên quang mang chói mắt, thân thể của nó dần biến mất trong quang mang.

“Vong Xuyên?!”

Vong Xuyên nhìn Yếu, trong mắt trộn lẫn rất nhiều cam chịu và không đành. “Sống tiếp đi.”

“Vong Xuyên, tôi muốn ở cùng huynh...”

Thanh âm thấp dần.

“Đừng.”

Khi Yếu mở mắt ra lần nữa, nhìn thấy chính là gương mặt đầy nước mắt của mẫu thân.

“Mẹ.”

Cây đào đỏ tươi hóa thành một nữ tử váy hồng.

Nữ tử ngồi bên cạnh Vong Xuyên, yên lặng ở bên hân.

“Một ngàn năm nay, tại sao mỗi lần nó chuyển thế, con đều phải kể cho nó nghe chuyện cũ này?”

“...”

“Con phải biết con chẳng qua là bị phạt dùng năm trăm năm trông coi Vong Xuyên để chuộc tội thôi. Nhưng mỗi khi con phá hư vận mệnh của nó một lần, con sẽ bị phạt thêm ba trăm năm... Như vậy đáng giá sao?”

“Con không thể nhìn hân yêu người khác, con muốn hân chỉ nhớ một mình con, con muốn hân chỉ yêu một mình con...” Vong Xuyên lệ rơi đầy mặt nhìn nữ tử trước mắt, “Con, con nghĩ mẹ sẽ lượng thứ cho con, đúng không? Chu Yển, mẫu thân của con.”

Không uống cạn nước Vong Xuyên cuộn cuộn thì không thể gạt bỏ được luyến ái khắc cốt ghi tâm.

Mọi người đều như thế, hoa đào cũng vậy.

Mấy thứ này coi như lời cuối sách.

Nguyên nhân xuất hiện của câu chuyện này rất ngẫu nhiên. Ba tháng trước tôi ngồi xe đến nhà bạn thì linh cảm xuất hiện. Hôm đó tâm tình vô cùng phiền não. Bạn đã lâu không gặp, nhưng sớm không còn là bạn thân. Không phải cãi nhau, mà là có hơi xa lạ. Dù sao người không sống trong cùng một hoàn cảnh sẽ không có nhiều thời gian giao tiếp với nhau. Sau một thời gian đáng kể tình cảm giữa hai bên tự nhiên sẽ bị phai mờ.

Trong câu chuyện, lời giải thích cho cái tên Lữ Tử Bội đúng là méo mó. “Bội” trong “Kinh Thi. Tử Cầm” kỳ thật là chỉ sợi dây lưng dài dài đằng trước y phục kìa. (bội dải)

Đây là bộ đam mỹ nguyên tác đầu tiên của tôi. Chọn cách nhảy cóc thời gian để hoàn thành. Cho nên đọc vào sẽ có cảm giác nội dung tình tiết quá nhanh. Hơn nữa bản thân tôi đã nghĩ vô cùng đơn giản là viết một câu chuyện xưa, cho nên văn vẻ khó tránh khỏi đơn bạc. Chỗ này tôi xin nhận lỗi!

Ban đầu là muốn viết một truyện ngắn trong vòng 15k chữ, kết quả viết một hồi không dừng được bút ||||

Về Chu Yến — cá nhân tôi cảm thấy cô ấy là nhân vật tôi nhào nặn thành công nhất, lên sân diễn không nhiều lắm, nhưng tôi cảm thấy đã có thể áp đảo Tử Bội. Tính cách của cô hẳn là loại rất có chủ kiến, rất trọng tình nghĩa. Lúc viết về cô, ý tứ của tôi là viết ra một sự kết hợp giữa hoa đào và ngọn lửa.

Về Lữ Hạp — thuần túy là khách mời + gây cười.

Về Lữ Ngọc — mọi người hẳn là nhìn ra cậu ấy chính là “Vong Xuyên”. Cậu ta hẳn là ví dụ điển hình lúc nhỏ gặp phải đả kích, cho nên tâm lý có vài phần không bình thường, thoát nhìn rất mạnh mẽ (mọi người: có hả?), kỳ thật rất yếu ớt (mọi người: là từ lúc bắt đầu đã yếu ớt đến cuối cùng hả?!). Hình tượng của cậu ấy là hoa đào tuyết + ánh trăng. Bạn của tôi khi nhìn thấy cậu ta thêu hoa đào thì đã nói, cô đúng là có khả năng dẫn dắt (cười).

Về Ôn Ẩn — chính là “Yêu”. Ý tưởng ban đầu là cho cậu ta mang cảm giác hoàng hôn, nhưng kết quả là... biến thành khách mời không cá tính thứ hai + gây cười.

Về Tiểu Nguyệt — là kiểu người tôi rất thích. Trong lòng tôi xếp thứ hai sau Chu Yến. Kiểu người như Tiểu Nguyệt rất đáng yêu, nhưng lại quá ngây thơ, không thích hợp sống ở hiện đại. Bây giờ, đứa nhỏ bảy tuổi mà đã có tâm kế rất đáng sợ rồi.

8. Chương 8: Phiên Ngoại

Yếu ngủ dưới một cây đào rực rỡ.

Chuyện xưa như mộng.

Trong mộng, nam tử mặc trang phục giang hồ tiêu sái, trong miệng ngậm một lá liễu nhỏ nhỏ, thổi một khúc nhạc không nhanh không chậm không dây dưa không vội vàng.

Trong mộng, thiếu niên mặc trường sam tuyết trắng, trên áo không có thêu hoa đào đỏ thắm, nhưng trên người rơi đầy đóa hoa màu nước.

Trong mộng, trời không phải đêm tuyết, không phải màn mưa, không phải ngàn dặm băng phong...

... Đó là hoàng hôn.

Dưới hoàng hôn, tình nhân làm bạn, nắm tay đi đến chân trời.

Lữ Tử Bội cười nói, ta là yêu người như thế.

Ôn Ân cười nói, xin nguyện từ nay về sau không rời không bỏ.

Nguyện đời đời kiếp kiếp hóa làm cây đào dây dưa, cành lá quấn quít, thân rễ ôm nhau, đem tất cả yêu hận bao phủ một chỗ, ở bờ đối diện Vong Xuyên sinh thành một cây cầu đồng sinh cộng tử.

Âm và dương thì có thể giới hạn gì? Nếu trói buộc của Vong Xuyên đã biến mất, vậy mọi điều đều có thể biết được —— đào hồng liễu xanh, hóa ra sau khi trải qua ngàn trùng tuyết, đã là giữa xuân...

Chuyện xưa như mộng.

Yêu đang ngủ mím cười ngọt ngào.

Hảo một cây hoa đào ưu sầu triền miên...

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-ngan-dao-hong>